

Можно ли делать самоанализ совместно с общиной?

СКРЫТОЕ ДОСТОИНСТВО СИНАГОГИ.

И МОГУТ ЛИ БЛИЖНИЕ ПОМОЧЬ НАМ ИСКРЕННЕ
РАСКАЯТЬСЯ?

Еврейское озарение

Знакомство с учением Ребе

THE
SHLUCHIM
OFFICE

ЙОМ КИПУР

Праздники

לעילוי נשמת אמונה וזקנתנו
האשה החשובה מצוינת במדותיה
בעלת מסירות נפש
מרות דבורה ע"ה גrynberg
בת הרה"ח ר' אהרון מנדל
נפטרה אור ליום ג' - כ"א מנחם אב תשפ"ג

В память о нашей маме и бабушке
Дворе Гринберг
Дочери раввина Аарона Мендела Хазана

Она жертвовала собой ради еврейства
Покинула этот мир 21 менахем ава 5783

For sponsorship opportunities, email info@jewishinsights.org

©

Published and Copyright 2024 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5785 - 2024

Founded in 2008 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB"М
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

А. Атмосфера для раскаяния

Когда лучше всего принимается раскаяние?

ПЕРВОИСТОЧНИК 1 Рамбам, Мишне Тора, Законы о раскаянии, 2:2

Что такое тшува (раскаяние)? Тшува означает, что грешник должен оставить грехи и удалить их из своих мыслей, твердо решив никогда не совершать их снова. Как сказано: «Оставит злодей путь свой» (Йешая, 55:7)... Он также должен сожалеть о прошлом, как сказано: «Ибо после раскаяния моего, утешился я» (Ирмия, 31:19). И Знающий сокровенное (Б-г) засвидетельствует, что тот никогда не вернется к греху, как сказано: «Не будем больше говорить мы деянию рук наших: вы боги наши» (Ошеа, 14:4). И надлежит исповедываться устно, декларируя то, на что тот решился в сердце своем.

ומה היא התשובה? הוא
שיעזב החטא חטאו ויסירו
מן חשבתו ויגמר בלבו
שלא יעשה עוד שנאמר
"יעזב רשות דרכו" גנו. וכן
יתנהם על שעבר שנאמר
"כי אחריו שובך נחמתתי".
ונuid עליו יזע תעולמות
שלא ישוב לזה החטא
לעולם שנאמר "ולא נאמר
עוד אלקינו למעשה ידינו"
גנו. וכך לסתות
בשפתינו ולומר ענינות אלו.
שגמר בלבו.

ПЕРВОИСТОЧНИК 2 Рамбам, Мишне Тора, Законы о раскаянии, 2:6

Хотя раскаяние и воззвание, [направленные к Б-гу] хороши всегда, в десять дней между Рош а-шана и Йом-Кипуром они особенно хороши и тотчас принимаются [Свыше], как сказано: «Ищите Г-спода там, где Он находится» (Йешая, 55:6). О ком идет речь? Об одиночке. Но если [целая] община совершает тшуву и взывает [к Небесам] всем сердцем, ей отвечают, как сказано: «Ибо какой великий народ есть, к которому боги его были бы столь близки, как близок к нам Г-сподь, Б-г наш, когда ни призовем Его?» (Дварим, 4:7).

אף על פי שהתשובה
והצעקה יפה לעולם.
בעשרה הימים שבין ראש
השנה ויום הכהנים היא
ypeh biyoter ומתקבלת
היא מיד שנאמר "דרשו
ה' בהמצאו". בפה דבריהם
אמורים ביחיד אבל צבור
כל זמן שעושם תשובה
וצעקין בלב שלם הם נענין
שנאמר "כה אלהינו בכל
קראננו אליו":

ПЕРВОИСТОЧНИК 3 Талмуд, Рош а-шана, 18а

Рав Шмуэль бар Иния от имени Рава говорил: откуда мы знаем, что приговор [Свыше] для общин не подписывается?

Не подписывается? Но ведь в стихе говорится: «Хотя омоешь себя щелоком и много употребишь для себя мыла, вина твоя отмечена предо Мною» (Ирмия, 2:22)! Несмотря на то, что он подписывается, приговор может быть отменен, как сказано: «Ибо какой великий народ есть, к которому боги его были бы столь близки, как близок к нам Г-сподь, Б-г наш, когда ни призовем Его?».

И написано также: «Ищите Г-спода там, где Он находится».

Один [стих говорит] об одиночке, а другой – об общине. [Б-г всегда отвечает на воззвание общины].

Когда [же Б-г ближе всего к отдельному человеку]? Раба бар Авуа говорил: в десять дней между Рош а-шана и Йом-Кипуром.

Ребе

Община в Дни раскаяния

В Десять дней раскаяния у каждого еврея (как индивидуума) есть также сила, что и у общины в целом в течение года. [Отсюда] понятно, что сила общины в Десять дней раскаяния еще больше.

אמר ר' שמואל בר איןיא ממשו של רב:
מפני לנער דין של צבור שאיןו נחתם?

ושואלים: האם באמת איןו נחתם? וחרי נאמר: "נכחם עונך לפני" – שמשמע שלעוזן הצבור אין מחלוקת ומהיקה! אלא כד יש לומר: אף על גב שנחתם – נקבע לאחר מכן ומתחפה לטובה. שנאמר: "כח אלינו בכל קראנו אליו" – ממש מעשׁתמיד יש דרך להתקרב לה.

ושואלים: וחרי נאמר: "דרשו ה' בהמצאו קראהו בהיותו קרוב" – ממש שיש זמן שאיןו קרוב ואיןו נענה!

ומשיבים: שם מדובר ביחיד – שיש זמנים מיוחדים שה' קרוב אליו, ואלו כאן מדובר בցבור – שבכל זמן שיקראוהו, הריחו קרוב.

ושואלים: ביחיד – אםתי הזמן שה' קרוב בו? אמר ר' רב בר אביה: אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הקפורים.

והנה, אף על פי שבעשרהימי תשובה בכחו של כל אחד ואחד מישראל (בתוך יחיד) לפועל בדוגמת פעולות הציבור בשמשך כל השנה – מובן שמללת הציבור בעשרהימי תשובה גדולה עוד יותר, ולכון, גם בעשרהימי תשובה ישנו

Поэтому различия между личностью и общиной в вопросе духовного служения по-прежнему сохраняются в этот период.

Очевидно таким образом, что сила общины в Десять дней раскаяния несравненно больше, чем сила отдельного человека (равного общине в течение всего года).

Персональный анализ

Возникает вопрос.

В общем заповеди делятся на два типа: заповеди, регламентирующие отношения между человеком и Вездесущим, и заповеди, регламентирующие отношения между человеком и его ближним. А заповедь о раскаянии относится к заповедям, регламентирующим отношения между человеком и Вездесущим.

И в заповедях, регламентирующих отношения между человеком и Вездесущим, есть различные градации в том, насколько человек отстраняется от мирского. И, на первый взгляд, заповедь, в которой больше всего это подчеркивается, — это заповедь о тшуве, ибо суть ее в том, чтобы «душа вернулась к Б-гу, Который ее дал».

Согласно сказанному можно заключить, что заповедь о тшуве главным образом касается тех случаев, когда каждый остается наедине с самим собой (что принципиальным образом отличает ее от общинного раскаяния) — потому что именно в таком состоянии и ситуации легче посвятить себя делу, цель которого — «душу возвратить к Б-гу, Который ее дал».

חלוקת בין יחיד לציבור בנושא לדבר
שבקדושה וכיוצא בה.

ועל פי זה מובן גודל העילוי בעניין
הציבור שבעשרה ימי תשובה - ביתר
שאת וביתר עוז לגבי מעלה היחיד
בעשרה ימי תשובה (שמעלתו בדוגמה
מעלה הציבור במשך כל השנה).

ולכארה צריך להבין:

כללות המצוות מתחלקים לשני סוגים:
מצוות שבין אדם למקום, ומצוות שבין
אדם לחברו. ומצוות התשובה שייכת
לסוג המצוות שבין אדם למקום.

והנה, בסוג המצוות שבין אדם למקום
ゴופא - ישנים חילוקי דרגות בנוגע
להבדלם מענייני העולם. ובהשכמה
ראשונה, הרי המזווה שבאה מודגשת ביותר
ההבדלה מענייני העולם, הרי זו מצוות
התשובה, כי כל ענינה "ויהروح תשוב אל
האלקים אשר נתנה".

ועל פי זה - מסתבר לומר שקיים
מצוות התשובה שיך בעיקר כאשר כל
אחד ואחד נמצא ביחידות (היפך עוני
הציבור) - כי דוקא בעמדיו במעמד
ומצב זה בנקל יותר להתמסר לעבודה
שתוכנה - "ויהروح תשוב אל האלקים
אשר נתנה".

Словом, для того, чтобы раскаяние свершилось должным образом, человек должен провести настоящий и «честный анализ» и знать, чего ему не хватает в его служении Создателю.

Размышление о величии Б-га

Для «честного анализа» недостаточно лишь знать, что мы сделали, но следует также проанализировать наши поступки по отношению к Создателю, дающему заповеди. То есть, необходимо размышлять о величии Б-га, Дающего заповеди.

Незавершенная работа над чем-то, что нам не было поручено делать, но мы решили сделать это по собственному умозаключению, сильно отличается от незавершенной работы, которую нам было поручено сделать. Более того, масштаб неполноценности также определяется степенью важности того, кто дает поручение — является ли он важной персоной или это сам Б-г, Царь всех царей.

Чтобы «честный анализ» был проведен должным образом, мы должны совершить тшуву, сопровождаемую размышлением о величии Б-га. Это сродни закону о том, что перед началом молитвы, надлежит размышлять о величии Б-га и низменной природе людей.

ובפשטות: כדי שעבודת התשובה תהיה באופן המתאים - צריך האדם לעורך "חשבון צדק" אמיתי, ולדעת מה החסיר בעבודתו לקונו.

ומובן שכדי שה"חשבון צדק" יהיה באופן המתאים - לא מספיק מה שידוע כיצד היה אופן עבודתו כו', אלא הוא צריך גם להתבונן באופן עבודתו ביחס למצוות המצוות, הינו, התבוננות בגודלו של הקב"ה שהוא מצוה המצוות. -

כ"א אינו דומה חסרון בשלימות קיום עניין שלא נצטווה בו (אללא עושה זאת מצד חיוב שכלו וכיוצא בזה), לחסרון בשלימות עבודה שנצטווה בה. ועל דרך זה מובן שగודל החסרון בעניין זה תלוי לפי ערך חשיבותו של המצויה - אם המצויה הוא אדם חשוב, אדם חשוב ביותר וכו', או שהיא הוא מלך מלכים המלכים הקב"ה! -

ועל פי זה מובן, שכדי שה"חשבון צדק" יהיה באופן המתאים - צריכה להיות העבודה בד בבד עם התבוננות בגודלות הקב"ה. ועל דרך מה שכותב בשולחן עורך שקדם התפלה צריך האדם להתבונן בגודלות הא-לבשפנות האדם.

Не лучше ли совершить раскаяние втайне?

Размышления требуют уединения и минимизации любых отвлекающих факторов. И это порождает вопрос:

Как мы можем утверждать, что пребывание в общине дает преимущество перед пребыванием в одиночестве тшуве (центральному элементу Десяти дней раскаяния)? Исходя из вышесказанного, кажется, что тшува должна совершаться в уединении, потому что одиночество более благоприятно оказывается на надлежащем раскаянии.

והנה, לתועלת ההתבוננות דרוש שהאדם יהיה ביחידות, ללא כל עניינים המבלבלים כו', ואז יכול הוא לה התבונן בדברי. ואם כן, אינו מובן:

כיצד אפשר לומר שבנוגע לעניין התשובה (שהו עיקר העניין של עשרה ימי תשובה) ישנו עילוי מיוחד הציבור לגבי היחיד - לכארה, על פי האמור לעיל מסתבר יותר לומר שבבודת התשובה צריכה להיות ביחידות דוקא, כי דוקא אז יכולה להיות עבודה התשובה באופן המתאים?!

Б. Все бегут в синагогу

Ребе

Совершая совместное раскаяние

Понять это поможет введение.

В еврейском законе есть общий принцип, согласно которому лучшим доказательством точности и обоснованности определенной формы поведения являются реальные примеры того, как люди ведут себя таким образом.

ПЕРВОИСТОЧНИК 4 Талмуд, Псахим, 66а

Мудрецы учили: этот закон был забыт сыновьями Бтиры. Однажды 14-е нисана выпало на шабат, и они позабыли и не знали, отодвигает ли пасхальное жертвоприношение шабат или нет. Они спросили: «Есть ли кто-нибудь, кто знает, отодвигает ли пасхальное жертвоприношение шабат или нет?» Им ответили: «Есть человек в Иерусалиме, который пришел из Вавилона, и имя ему Гилель-ававилонянин. Он некогда служил двум великим лидерам поколения, Шмае и Автальону, и, несомненно, знает, отодвигает ли пасхальное жертвоприношение шабат или нет».

Сыновья Бтиры послали за ним и спросили: «Знаете ли вы, отодвигает ли пасхальное жертвоприношение шабат или нет?» Он ответил им: «Есть ли только одна Песах в году, который отменяет шабат? Разве у нас нет более двухсот жертвоприношений в течение года, которые отодвигают шабат?»

והביאור בזה - בהקדים:

ידעו הכלל בענייני הלכה, שכאשר רואים שהנהגה בפועל היא באופן מסויים, "מעשה רב" - הרי זו הראייה הטובה ביותר המאשר את אמיתת העניין.

שנו חכמים: הילכה זו נתעלמה מבני בתירא שהיו ראשית הדור ואותם חיים. פעם אחת חל ארבעה עשר בנים לחיות בשבת, שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אמרו: כלום יש אדם שישודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו? אמרו להם: אדם אחד יש בירושלים שעלה מbabel והלך הבבלי שמו, ששמש בשעתו את שני גודלי הדור שמעיה ואבטלון, וידען בודאי אם פסח דוחה את השבת אם לאו.

שלחו בני ביתרא וקרו לו, אמרו לו: כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו? אמר להם: וכי פסח אחד בלבד יש לנו בשנה שדוחה את השבת? והלא הרבה יותר ממאהים פסחים (קרובנות) יש לנו בשנה שדוחין את השבת...

...После того, как Гилель привел эти доказательства, его тотчас посадили во главе и назначили наси (руководителем), и он учил законам Песаха целый день. Посреди дела он начал упрекать их, говоря: «Что заставил меня подняться из Вавилона и стать наси над вами? Ваша лень, так как вы не служили двум великим лидерам поколения в земле Израиля, Шмае и Автальону».

Они спросили его: «Рабби, если кто-то забудет принести нож накануне шабата и не сможет заколоть пасхальную жертву, что ему делать? В конце концов, имея возможность и обязанность принести ее накануне шабата, он не может принести ее сегодня».

Гилель ответил: «Я слышал этот закон от моих учителей, но забыл. Однако предоставьте это [народу] Израиля, ибо если они не пророки, то они потомки пророков, и они обязательно придут к правильному решению сами».

На следующий день, в шабат накануне Песаха, те, у кого был ягненок для жертвоприношения, стали брать нож и вставлять его в шерсть ягненка, а те, у кого был козел, у которого нет шерсти, стали вставлять нож между его рогов. Гилель увидел это и вспомнил закон, и сказал: «Воистину, это традиция, которую я получил от Шмая и Автальона, [и так правильно поступать]».

כיוון שהביא היל ראיות אלה מיד הושיבווה בראש ומנווה נשיא עליון והיה הרוש כל היום כלו בהלכות הפסח. התחילה מתגלה בהם בדברים אמר להן: מי גרים لكم שאללה מבבל ואהיה נשיא עליון — עצילות שדייתה בכם שלא שמשתם שני גודלי הדור שהיו בארץ ישראל, שמעיה ואבטליון.

אמרו לו: רבבי, שכח אדם ולא הביא סכין מערב שבת, ואין יכול לשחת את הפסח, מהו? מה עשה, והלא כיוון שהיה יכול ואחריך להביאו מערב שבת,שוב אין יכול להביאו היום?

אמר להן: חלכה זו שמעתי מרבותי ושבחתתי, אלא הנה להם לישראל, אם אין נביים הן שנגלה להם סוד ה' — בני נביים הן ובודאי יכננו מעaczם לאמת.

למחר בשbat בערב הפסח מי שהיה פסחו טלה היה לocket את הסכין ותוחבו בצמרו,ומי שהיה פסחו גדי שאין לו צמר, תוחבו בין קרנייו. ראה היל מעשה שישו ונזכר בהלכה. ואמר: כה באמת מקבלני מפי שמעיה ואבטליון שכן ראוי לעשותות.

Ребе

В нашем случае мы видим, что бег в синагогу на Йом-Кипур является частью еврейской натуры.

У каждого еврея есть презумпция праведности. Поэтому, поскольку Кодекс еврейского закона гласит, что мы должны бегать за заповедями, и в синагогу в частности, ясно, что все евреи бегают в синагогу каждый день... Тем не менее, то, как мы бежим в синагогу на Йом-Кипур, сильно отличается от того, как мы бегаем круглый год.

Более того, даже те евреи, которые не по своей воле не знают иудаизма, подобно еврейскому ребенку, выросшему в нееврейском плену, чувствуют волнение души в Йом-Кипур. Это волнение распространяется также на ноги, и ноги ведут их в синагогу сами собой.

Рамбам утверждает (Законы о раскаянии, 2:7): «Йом-Кипур — это время раскаяния для всех, как отдельных людей, так и для общества в целом. Это вершина прощения и помилования для [народа] Израиля. Соответственно, каждый обязан покаяться и исповедаться в Йом-Кипур».

Мы видим это на практике: когда приходит время «тишуви для всех», все собираются в синагоге. Община сообща, а не каждый человек в

ובנוגע לעניינו - רואים בפועל בטבע בני אדם, בני ישראל - "אתם קרוין אדם", על שם אדם לעליון, שביהם הכהפורים רצימ"לולם לבית הכנסת.

כى הנה, כל יהודי הוא בחזקת כשרות, ולכן, היהת שכותב בשולחן ערוץ שצרכיכים לroz לדבר מצוה, ובמיוחד - לבית הכנסת, מובן שכל אחד ואחד מישראל רץ לבית הכנסת בכל יום ויום... אבל אף על פי כן, אינה דומה הריצה לבית הכנסת שככל ימות השנה לריצה לבית הכנסת ביום הכהפורים!

ויתירה מזו: אפילו אותן יהודים שנמצאים במעמד ומצב של תינוק שנשבה לבינו הגויים שלא באשמתם, כי נלקחו "בשבוי" קודם שהגינו למעמד ומצב שתהיה להם דעה עצמית על הנהוגת - הנה בבואה יום הכהפורים נמצאים גם הם בתנועה של התעוררויות נפשית, והתעוררויות זו פועלות גם על רגליהם הגשמיות, היינו, שהרגליים מובילות אותן לבית הכנסת.

והנה, מובא ברמב"ם^ט ש"יום הכהפורים הוא זמן תשובה לכל, לייחיד ולרבים, והוא קץ מחילה וסליחה לישראל, לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה ולהתוודות ביום הכהפורים".

ועל פי זה - הרי רואים בפועל, "מעשה רב", שכאשר מגיע הזמן ש"חייבים הכל לעשות תשובה" (יום הכהפורים) - מתאספים כולם בבית הכנסת, הציבור

одиночку работает над своей личной тшувой. Этот факт доказывает, что община помогает и вносит вклад в раскаяние.

דוקא, ולא באופן שכל אחד ואחד מתעסק בעבודת התשובה בלבד. ואם כן, מוכחה מזה שככלות עניין הציבור מסיע ומוסיף בעבודת התשובה.

Пристрастность

Логическое объяснение:

Выше мы объяснили, что тшува требует анализа своего состояния. И это порождает вопрос: мы относимся к себе не беспристрастно, не можем судить объективно, как же можно ожидать от себя «честного анализа»?

Решение этой проблемы можно узнать из высказывания Мителер Ребе, второго главы Хабада: «Когда встречаются два еврея, есть две Б-жественные души против одной животной души».

ПЕРВОИСТОЧНИК 5 Торат Менахем, 5744:1, стр. 100

Смысл этого высказывания прост. Талмуд устанавливает правило: «Люди не грешат, если в этом нет для них [личной выгоды]». Таким образом, животная душа нашего ближнего не заинтересована в негативном влиянии на нашу собственную животную душу. Наша Б-жественная душа, напротив, желает исполнить свой долг перед Б-гом «возлюби своего ближнего, как самого себя — это великий принцип Торы». Поэтому каждая Б-жественная душа трудится, чтобы оказывать влияние на животные и души всех других евреев — так же, как она трудится, чтобы оказывать влияние на свою собственную животную душу.

ב'יאור הדבר - בהסברת שכליות:

נתבאר לעיל שענין התשובה קשור עם עיריכת "חשבון צדק" בנפשו. ואם כן נשאלת השאלה: מאחר שאדם קרוב אצל עצמו - אינו יכול לשפט את עצמו בצורה אובייקטיבית, ואם כן, כיצד יכולים לצפות ממנו שיצליח?! ל לעשות "חשבון צדק" בנפשו!

והעצה להז'ה - על פי פתגם אדמו"ר האמצעי, שכאשר שני יהודים נפגשים יחד, ישנו שתי נפש האלוקית כנגד נפש בהמית אחת.

ההסברה לכך פשוטה: הגמara אומרת "אין אדם חוטא ולא לו", כך שהנפש הbhmit של הזולות אינה מעוניינת להשפיע על הנפש הbhmit שלו. מה שאין כן הנפש האלקית רוצה לקיים את השילוחות המוטלות עליה - "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", ולכן כל נפש אלקית פועלת להשפיע על הנפשות הbhmitות של כל ישראל ("כמוך" - כמו שהוא עוסקת עם הנפש הbhmit שלה).

Ребе

Проще говоря: совершая раскаяние совместно с ближним, можно увидеть и проверить, действительно ли наш анализ достоверен, или он предвзят из-за самолюбия, при которой «любовь покрывает все злодеяния».

Мудрость, исходящая от общины

Есть и дополнительное свойство, которое мы обретаем благодаря общине. У каждого человека от природы есть свои собственные таланты. Люди могут быть похожи по своим физическим параметрам, но у каждого из них есть особый талант в определенной области, будь то интеллектуальная или практическая, например, благотворительность, толковые советы и т.п. Наши мудрецы говорят об этом так: «В чем заключалось их превосходство?»

Когда собираются только два еврея, хотя у них всего две Б-жественные души, тем не менее поскольку у каждой из них есть определенное достоинство, они скорее всего не заметят и не посетуют на недостатки друг друга в тех областях, в которых не обладают преимуществом. В этом и заключается достоинство раскаяния, совершаемого совместно с общиной.

Поэтому тшува, совершенная в рамках общины, имеет преимущество. Община состоит как минимум из десяти евреев, причем число десять включает и десять различных архетипов евреев.

ובפשטות: כאשר עבדת התשובה היא ביחיד עם היזולת, יכול היזולת לראות ולהבחן אם ה"חשבון" שעשה חברו הוא אמן "חובן צדק", או שעשיית ה"חובון" הייתה אופן של "על כל פשעים תכסה אהבה" - אהבת עצמו.

בנוסף לזה - זוקקים למעלת הציבור: רואים במוחש בטבע בני אדם שלכל אחד יש חוש וכשרון מיוחד בעניין מסוימים. זאת אומרת: גם כאשר הוא אדם שלם, בכל אבריו וגידיו - יש לו כשרון מיוחד בעניין מסוימים; אם בעניין שכלי, או בעניין של מעשה - מעשה הצדקה, נתינת עצה טובה וכיוצא בה. ובלשון חכמינו זכרונם לברכה - "במה הוא זהיר ביותר?"

ולכן, כאשר הוא נמצא רק עם יהודי נוסף אחד, הנה אף על פי שישנן שתי נפש האלוקית - הרי מאחר שאצל היזולת ישנו עניין מיוחד שבו "זהיר ביותר", יתרן שלא יוכל להבחין ולהורות לחברו אודות החסרון שלו בשאר העניינים שבהם אינו "זהיר ביותר".

וזו היה המעל הבהיר בתשובה הנעשית באופן של ציבור - כי מיציאותה "ציבור",عشורה בישראל, "עדת קדושה, כוללת את כל עשרה הסוגים שבבני ישראל

Каждый человек видит вещи по-своему, и у каждого есть уникальные таланты. Община включает в себя всевозможные архетипы и таланты. Когда человек является частью общины, он может отыскать собственный путь к полноценной тшуве, тшуве из любви к Б-гу. С помощью общины каждый человек сможет восполнить свои личные недостатки, во всех нюансах.

ומאוחר ש"אין דיעותיהם שות", ולאידך - אצל כל אחד ישנו חוש וכשרון בעניין מיוחד, שבו "זהיר טפי" - מובן, שבתוכה הציבור כולם ישנים את כל החושים והכשרונות וכו'. ולכן, כאשר האדם נמצא ביחיד עם כל הציבור, ביכולתו לברר כיצד צריכה להיות עבودת התשובה בתכלית השלימות (תשובה מהאהבה וכו'), ובסיוע הציבור כולם (המעלות שישנן בכל עשרה הסוגים שבבני ישראל) יכול להשלים את כל מה שהחסיר בעבודתו, בכל הפרטים.

Не отчаивайтесь

Совершая раскаяние, стремясь восполнить упущенное, — при щедрой поддержке общины, — следует проявить осторожность и не впасть в уныние. Видение недостатков иногда может привести к самоедству.

Злое начало использует эти чувства, пытаясь сорвать нашу тшуву, преувеличивая наши недостатки и убеждая в том, что мы находимся в настолько плохом состоянии, что всякая надежда потеряна, и мы никогда не сможем исправиться. Злое начало утверждает, что в таком случае стоит хотя бы насладиться удовольствиями, которые предлагает этот мир...

Нужно быть осторожными с этими советами и не впадать в уныние. Нужно признать, что это всего лишь тактические приемы, используемые злым началом, чтобы помешать нам совершил раскаяние.

והנה, כאשר היהודי עוסק בעבודת התשובה, ומשתדל להשלים את כל מה שהחסיר בעבודתו - בסיווע הציבור כולם, בסבר פנים יפות וכו' - צריך להזהר שלא תהיה לו נפילת הרוח חס ושלום (מזה שרוואה את החסרונות שהיו בעבודתו).

כי הנה, לפעמים היצר הרע מנסה לבלבל היהודי מעשית התשובה - על ידי זה שמסביר לו את גודל חסרונותיו, ומסביר לו שהיהותו במעמד ומצב גרווע צזה הרי זה כבר מקרה אבוד, ולא יכול להיטיב את דרכו וכו', ולכן - מציע היצר הרע - כדאי לו לכל הפחות להנוט מענייני עולם הזה!

ולכן, צריך להיזהר מעצת היצר - שלא ליפול ברוחו חס ושלום, בידועו שזויה תחבולות היצר לבלבלו מעבודת התשובה.

Комментируя стих «Когда человек грешит», Зоар предлагает читать его в форме вопроса. Т.е. «Когда человек грешит?!»

У нас вообще нет врожденной предрасположенности к греху. Даже когда мы совершаём проступок, недостаток не укореняется в нас лично, это что-то наносное.

Наделенные Б-жественной миссией, мы взаимодействуем с материальным миром, чтобы преобразовать его в обитель для Б-га. Такое взаимодействие может оставить на нас свой след. Однако этот недостаток не является глубинным, это внешняя проблема, которая пришла из окружающего нас мира. Мы не впадаем в уныние, потому что знаем, что недостатки — это внешние проблемы, оставившие на нас свой след. В то же время мы должны осознавать, что следует их исправить посредством такой тшувы, которая сделает нас «любимым и приятным... Б-гу, будто никогда не грешили, — да еще и с большой наградой».

Любавичские Ребе говорили: «Точно так же, как нам нужно знать о недостатках, мы должны знать и о своих достоинствах». Это высказывание сформулировано предельно точно: положительные качества называются «нашими», в то время как отрицательные пассивно описываются как «недостатки» и не приписываются нам напрямую....

והביאור בזה - על פי מה שכתוב בזוהר
"נפש כי תחטא, תווהא?" [= מלשון
תמייהה ופליהה. כיצד יתכן שנפש של
יהודי תיכשל בחטא]:

יהודי מצד עצמו אינו שייך לעניין של
חטא כלל, וגם באשר נכשל בעניין של
חטא חס ושלום - אין זה חסרונו עצמו,
אלא זה הוא דבר שMahon' הימנו שנדבק
אליו.

זאת אומרת: היה שהוא נמצא בעולם
זהה الجسم והחומר, ותפקידו מלאאת
שליחותו של הקב"ה באופן של "ミלאו"
את הארץ וככשוה", הינו, שצורך
לעסוק ולפעול בעולם - הנה כאשר
מתאבך עם מנול - עולם הזה الجسم
והחומר - יתכן שנדבק אצלו משחו
מגשמיות וחומריות העולם. ולכן, אף
על פי שהוא "חסרונו", אין זה חסרונו
עצמו, כי חסרונו זה אינו מצד עצמו,
אלא מצד מציאות העולם שמסביבו.
ולכן, אינו נופל ברוחו ח"ו, בידועו
שהחסרונו הוא דבר שMahon' הימנו
שנדבק בו. אבל לאידך - יודע הוא
שתפקידו לתקן חסרונו זה ע"י עבודת
התשובה, ועד שנעשה- "אהוב ונחמד".
לפניהם הבורא כאילו לא חטא מעולם,
ולא עוד אלא שכרכו הרבה כו" (כנ"ל
ס"ד - מדברי הרמב"ם)

וכידוע פתגם רבותינו נשיאינו² "כשם
 שצריכים לידע את החסרונות, כמו
כן צריכים לידע מעילות עצמו". ובזה
ישנו דיקוק נפלא: כאשר מדובר אודות
המעילות - הלשון הוא "מעילות עצמו",
ואילו כאשר מדובר אודות החסרונות
- הלשון הוא "חסרונות" סתם, ולא
חסרונות עצמו!

Как говорилось ранее, совершая раскаяние вместе с общиной, состоящей из десяти евреев (или более), мы вносим взаимообогащающий вклад в тшуву друг друга. Мы воодушевляем и помогаем друг другу увидеть реальную картину нашего состояния и исправить недостатки самым совершенным образом.

וכאמור לעיל שכאר שעובדת התשובה נעשית בסיווע עשרה מישראל, ועל אחת וכמה וכמה כאשר ישם כמה עשריות מישראל - הרי כל אחד משליהם ומשיע בעבודת התשובה של חבירו (בסביר פנים יפות וכו'), על ידי זה שמעמידו על האמת, ומשיע לו להשלים את כל מה שהחסיר בעבודתו, ולהשלים זאת בתכילת השלימות.

Ключевые моменты

Десять дней раскаяния — самое подходящее время для тшувы, и в этот период сила человека равна общинной силе в течение всего остального года.

Отсюда следует, что в течение Десяти дней раскаяния общинная сила еще больше.

Тшуба требует личного самоанализа и внутреннего размышления; почему же тогда рекомендуется совершать тшуву вместе с общиной?

Когда множество соблюдающих евреев традиционно действуют определенным образом – это лучшее доказательство того, что это правильный образ действий.

Тот факт, что все спешат в синагогу в Йом-Кипур, доказывает, что публичные собрания полезны для раскаяния.

Когда самоанализ проводится вместе с ближним, это помогает избежать субъективной и предвзятой самооценки. Преимущество публичной обстановки в том, что советы участников общины позволяют собрать разнообразные и всесторонние мнения, т.к каждый обладает уникальными талантами в определенных областях. Самоанализ с общиной поможет совершить тшуву наилучшим образом.

Следует быть осторожным, чтобы не впасть в уныние из-за самоанализа. Мы должны помнить, что грех – это не врожденный недостаток, а внешняя проблема, которую навязали нам обстоятельства, и ее можно исправить с помощью тшувы.

Вывод

Для духовного развития полезно обращаться за помощью к друзьям и делиться с ними своим личным состоянием.

מישחת ר' תשרי ה'תשמ"ב - בלתי

מוגה

تورת מנחם ה'תשמ"ב חלק א' ע' 46